

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év március hó 7. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

A testi sértés büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év október hó 30. napján kelt 14.B.1030/2017/11. számú ítéletét I. r. vádlott tekintetében megváltoztatja.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fogházra enyhíti.

A vádlott legkorábban a büntetés fele részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében I. r. vádlottat a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulat szerint minősülő, társtettesként elkövetett testi sértés büntetében mondta ki bűnösnek és ezért 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az ítélet ellen I. r. vádlott és védője jelentett be fellebbezést elsősorban felmentés, másodsorban enyhítés érdekében.

Az ügyész tudomásul vette az ítéletet.

II. r. vádlott vonatkozásában az ítélet az elsőfokú eljárásban jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.920/2017/1. számú átiratában a bejelentett vádlotti és védői fellebbezést alaptalannak tartotta.

Kifejtette, hogy a bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, és azokat a logika és életszerűség szabályai szerint értékelte. Részletesen elemezte a vádlottaknak a vallomásait, azokat összevetette egymással és a tanúvallomásokkal, és az egyéb okirati bizonyítékokkal. Indokát adta, hogy a vádlotti vallomások közül melyeket és miért vetett el, azokat mely egyéb bizonyítékok cáfolták, illetve támasztották alá.

A mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott és abból okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

Az I. r. vádlott terhére kérte értékelni, hogy a cselekményt alig fél évvel az ugyancsak erőszakos cselekmény miatti 2 év próbaidő letelte után követte el, valamint a cselekmény alkalmas volt arra, hogy a tömegrendezvényen résztvevőkben riadalmat, megbotránkozást keltsen. Mindezekre figyelemmel a kiszabott -középmértéket el nem érő- büntetés inkább tekinthető enyhének, mint szigorúnak, annak enyhítése nem indokolt. A járulékos kérdésekről hozott ítéleti rendelkezéseket is törvényesnek tartotta. Indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az ügyész nem vett részt.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett jogorvoslati kérelmet fenntartotta, azt az írásban benyújtott fellebbezéssel egyezően adta elő.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a tényállást az iratok tartalma és helyes ténybeli következtetés útján változtassa meg, és ennek eredményeképpen elsődlegesen állapítsa meg, hogy az I. r. vádlott elkövette a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségét, másodlagosan, ha ezzel nem értene egyet az ítélőtábla, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetnének kísérletét állapítsa meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem teljes körűen értékelt minden bizonyítékot, és abból téves következtetést vont le. A II. r. vádlott határozottan nyilatkozta, hogy ő volt az, aki Y-t úgy megütötte, hogy koponyaalapi törést szenvedett. A sértett és baráti köre nem emlékezett arra, hogy ki volt az, aki az utolsó ütést, melytől a sértett a földre esett, bevitte. Z, mint érdektelen tanú, hosszas bírói és védői kérdéseket követően úgy nyilatkozott, hogy valóban II. r. vádlott volt az, aki visszafordulásból megütötte a sértettet, amitől a síneken beütötte a fejét. A tanú azt állította, hogy a szembesítés során győződött meg arról, hogy a II. r. vádlott az, aki az utolsó ütést véghez vitte. Zs tanú is először az I. r. vádlottat nevesítette támadóként, majd azt mondta a szembesítést követően, hogy Y azért esett a villamos sínekre, mert II. r. vádlott állcsúcson ütötte. Beszámolt a tanú arról, hogy Z-vel egyeztettek, megpróbáltak visszaemlékezni a történetekre. A kockás inges volt az, aki bevitte a végső ütést. Ez egy határozott megállapítás volt a tanúk részéről. Védenek elmenekült a helyszínről, II. r. vádlottat azonban ott elfogták. Az I. r. vádlott ezt követően önként jelentkezett a rendőrségen. II. r. vádlott rögtön elismerte, hogy ő ütött. Nem volt módja a rendőrségi őrizetben egyeztetni a vallomását az I. r. vádlottal. Az ezzel kapcsolatos első bírói megállapítás megalapozatlan. aztán ugyanúgy mondta el a történeteket, mint vádlott társa.

A rendőri jelentés is azt rögzíti, hogy II. r. vádlott ütötte meg a kopasz férfit.

X tanú ugyanígy mondta el a történeteket, a nyomozás során is azt állította, hogy a II. r. vádlott ütött úgy, hogy a sértett elterült a földön. A sértett is olyan ittas állapotban volt, hogy az közre játszhatott az esésben.

Hangsúlyozta, hogy nem a felelősséget szeretné továbbtolni a II. r. vádlottra, de a kiszabott büntetés nagyon súlyos egy fiatal ember életében. Az I. r. vádlott megpróbált mindent, szeret dolgozni, elégedettek vele a munkatársai. Családi élete kifogástalan, szüleivel együtt él, de élettársi kapcsolata van K-val, aki várandós, veszélyeztetett terhes. A végrehajtandó szabadságvesztés miatt elszakadna családjától. A vádlott személyi körülményei, az azóta tanúsított megbánó magatartása, beismerése, ami arra vonatkozik, amit ő elkövetett, az, hogy önként jelentkezett a helyszínen, a büntetés enyhítésére adnak alapot. Hangsúlyozta, hogy a speciális prevenció az eljárás megletével megvalósult, a jövőben a vádlottal nem lesz ilyen probléma.

A szabadságvesztés enyhítésére és próbaidőre történő felfüggesztésére tett indítványt pártfogó felügyelet elrendelése mellett.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán azt nyilatkozta, hogy nagyon megbánta ezt az egészet, megpróbált új életet kezdeni, sajnálja, hogy belekeveredett.

A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le.

A bizonyítási eljárás során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a vád tárgyává tett cselekmény szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat részletesen, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően a Be. 78. § (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása alapvetően helytálló.

Az a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján kis részében megalapozatlan, mert az kisebb mértékben hiányos, illetve az I. r. vádlott által a nyilvános ülésen előadottak alapján pontosításra szorult.

Miután azonban az ítélet e hibája és hiányossága az iratok tartalma és az I. r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata szerint maradéktalanul orvosolható, a tényállás megalapozatlansága a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a másodfokú eljárásban is kiküszöbölhető volt az alábbiak szerint:

I. r. vádlott személyi körülményei egyrészt annyiban igényelnek pontosítást, hogy vele szemben korábban a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság, mint fiatakorúak bírósága járt el, és a 2 évi időtartamra történő próbára bocsátás mellett megállapította, hogy a vádlott a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

I. r. vádlott 2018. február 5. napjától a JYSK Kereskedelmi Korlátolt Felelősségű Társaságnál dolgozik eladói munkakörben, havi munkabére bruttó 210.000 forint. A szüleivel lakik együtt, de élettársi közösségben él K-val, aki gyermeket vár, veszélyeztetett terhes.

A történeti tényállásban rögzíti, hogy az I. r. vádlott 177 centiméter magas és 90 kilogramm, míg Y sértett 178 centiméter magas és 70 kilogramm volt.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett valamennyi bizonyítékot a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, és azokat egyenként és összességében értékelte.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. A Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában írtaknak megfelelően

iratszerűen adott számot valamennyi bizonyítékról. Ismertette a vádlottak védekezését és azt is, hogy azokat az értékelt egyéb bizonyítékok tükrében mennyiben fogadta vagy vetette el. Megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában és a perbeszédében ugyanezen bizonyítékokat sorolta fel, és nem vitatta azt sem, hogy az elsőfokú bíróság az iratoknak megfelelően rögzítette ezeket, csak a mérlegelésével nem értett egyet, bár hangsúlyozta, hogy a felülmérlegelés törvényi tilalmával tisztában van.

A védő arra a körülményre helyezte a hangsúlyt, hogy az utolsó ütés, amelytől Y sértett földre került, nem I. r. vádlottól, hanem II. r. vádlottól származott, és e körben újraértékelte a vádlottak és tanúk vallomását.

Ezen mozzanat tekintetében felmerült bizonytalanságokat azonban az elsőfokú bíróság is észlelte, és kellően indokát adta, hogy az I. r. vádlott azon védekezését, melyet egyébként a II. r. vádlott és X tanú is alátámasztott, hogy az utolsó ütés a II. r. vádlottól származott, miért nem fogadta el.

Z és Zs tanúk esetében szintén részletesen megindokolta, hogy miért azt a vallomásukat fogadta el, amelyben az I. r. vádlottat terhelték.

A védő utalt arra is, hogy a rendőri jelentésben is az került rögzítésre, hogy a II. r. vádlottat a helyszínen elfogták, míg az I. r. vádlott csak később jelentkezett a rendőrségen és a II. r. vádlott már ezt megelőzően elmondta, hogy ő ütötte meg úgy a sértettet, hogy az elesett, és nem arról van szó, hogy az I. r. vádlott befolyásolta volna a II. r. vádlottat, hogy mit kell mondania.

A nyomozati irat 67-69. oldalán lévő rendőri jelentés tartalma alapján megállapítható, hogy II. r. vádlott valóban elfogásra került a helyszínen, 21 óra 32 perc körüli időben, mert résztvevője volt egy verekedésnek, amellyel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy ő nem követett el sem szabálysértést, sem bűncselekményt, kizárólag azért futott el a hatóság elől, mivel fiatal kora miatt fél tőlük.

Z és Zs a helyszínen azonosították őt, mint a helyszínről elfutó társaság egyik tagját, aki részt vett a verekedésben, és azt is elmondták, hogy a bántalmazást a társaságban egy piros kockás inget viselő, fiatal, körülbelül 20 év körüli barna hajú személy követte el. II. r. vádlott a jelentés szerint sötét felső ruházatot, sötét nadrágot és piros edzőcipőt viselt.

II. r. vádlott ezt követően sem nyilatkozott érdemben sem a történetekről, sem a piros kockás inget viselő személyről, akiről azt állította egyébként, hogy a kérdéses férfi csak hozzájuk csapódott a rendezvényen.

22 óra 30 perc körüli időben megérkezett a rendőrség épületébe I. r. vádlott és X.

Ekkor az I. r. vádlott előadta, hogy a Templom téren történt esetet szeretné tisztázni, ahol két barátjával, X-szel és II. r. vádlottal tartózkodott, amikor a mögöttük lévő társaságban lévő kopasz férfi meglökte a barátját, II. r. vádlottat, majd ezt követően odament hozzá, hogy erre miért volt szükség, szóváltásba keveredtek, amelynek során őt a kopasz férfi lefejelte, majd ököllel megütötte. Ő védekezésképpen ellökte magától, de mivel a férfi visszatámadt további védekezésként megrúgta, ököllel megütötte, barátja II. r. vádlott a segítségére sietett, aki szintén ököllel egy alkalommal megütötte a kopasz férfit, aminek hatására a férfi elesett. Ekkor távoztak a helyszínről. A cselekmény elkövetésekor piros kockás inget viselt, de a rendőrségre történt megérkezésekor már ruhát váltott.

Ezután hallgatták meg X-et, aki alátámasztotta az I. r. vádlott által elmondottakat, valamint kérdőre vonták a történetekkel kapcsolatban II. r. vádlottat is ismételten, aki ekkor már beismerte tettét, valamint megerősítette I. r. vádlott előadását.

Mindebből azonban az következik, hogy nem az történt, mint amire a védő utalt, hogy II. r. vádlott nyilatkozott először, hogy elkövette a cselekményt és ő vitte be azt az ütséget, amelytől a sértett a földre esett és I. r. vádlott később mondta el ezzel egyezően a történetet, X-szel egyetemben, hanem az állapítható meg, hogy az I. r. vádlott volt az, aki először beszélt a történetekről, és arról, hogy kinek milyen szerepe, cselekvősége volt az eseménykor, nyilvánvalóan egyeztetve X-szel, akivel

együtt érkeztek meg a rendőrség épületébe, úgy, hogy az I. r. vádlott közben azt a piros kockás inget is lecserélte, melynek alapján a szemtanúk azonosították. Mindaddig, amíg ő a saját verzióját elő nem adta, II. r. vádlott többszöri rákérdezésre is tagadta, hogy ő a verekezésben részt vett volna, illetve, hogy a piros kockás inget viselő férfit ismerte volna, vagyis az I. r. vádlott vallomása volt az, ami őt beismerésre készítette.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság érvelése megerősítést nyert, helytállóan vetette el a vádlottak és X tanú azon előadását, hogy a II. r. vádlott ütötte volna meg a sértettet oly módon, hogy az ettől a földre esett volna.

Y sértett sérüléseit az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján irathűen rögzítette, melyből megállapítható, hogy a sértett két rendbeli koponyalapi törést szenvedett, melyek, mind az elülső, mind a hátsó, közvetett életveszélyes sérülésnek minősülnek.

A baloldalon az elülső koponyagödörben megfigyelhető törés nagyobb valószínűséggel keletkezhetett legkevesebb 2 rendbeli, direkt tompa erőbehatásra, ennek megfelelően ez kialakulhatott ökolütések által.

A kétoldali nyakszirttájéki törés nagyobb valószínűséggel keletkezhetett indirekt módon, esés során. A hanyatt esés bekövetkezhetett a fejét előlről érő tompa erőbehatás miatt. A halláskárosodás ehhez a koponyalapi töréshez kapcsolódott, mely a bal oldalon a belső fület is érintette.

Az I. r. vádlott korábbi elítélését alapvetően helyesen tüntette fel az elsőfokú bíróság, az mindössze annyi korrigálást igényelt, hogy a próbára bocsátás mellett pártfogó felügyeletet is alkalmaztak vele szemben.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont I. r. vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is helytálló.

A védő a fellebbezése indokolása körében arra helyezte a hangsúlyt, hogy ki volt az, aki az utolsó ütést bevitte, azonban figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy ez előtt már a vádlottak együttesen legalább öt alkalommal közepes, illetve középest meghaladó erővel megütötték őt, s nem volt tekintettel arra sem, hogy töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a több személy által együttesen megvalósított bántalmazás eredményéért társtettesként az az elkövető is felel, aki nem maga okozta ugyan a testi sértés alapjául szolgált sérülést, de a közös tettelegességben való közreműködése során az eredmény okozójával szándékegységben cselekedett. (BJD 8504., BH1996.133.)

Mindezek alapján a védő minősítés változtatásra irányuló jogorvoslati kérelme több okból sem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket jórészt helyesen tárta fel, azok annyiban szorulnak pontosításra, hogy I. r. vádlott fiatal felnőtt korát nem lehetett a javára enyhítő körülményként figyelembe venni, mert a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmény elkövetése előtt már került összeütközésbe a törvénnyel, ugyanis őt korábban ugyancsak erőszakos cselekmények, garázdaság vétsége és testi sértés vétsége miatt 2 évi időtartamra próbaidőre bocsátották, pártfogó felügyelet alkalmazása mellett, melynek leteltét követően alig fél év múlva követte el a bűncselekményt, amely körülmény viszont a terhére értékelendő.

Az ügyészi indítványban felhívott azon körülményt, hogy a cselekmény alkalmas volt arra, hogy a tömegrendezvényen résztvevőkben riadalmat, megbotránkozást keltsen az I. r. vádlott tekintetében külön súlyosító körülményként értékelni már nem kellett, hiszen az elsőfokú bíróság a cselekmény garázda jellegét is figyelembe vette, súlyosít ugyanakkor a cselekmény gátlástalan, minden elfogadható indokot nélkülöző elkövetése.

E körülmények alapján, nem hagyva figyelmen kívül azt sem, hogy az általa korábban elkövetett cselekmény is ugyanilyen jellegű és indok nélküli volt, és jelen esetben is azt követően került sor a sértett bántalmazására, hogy az I. r. vádlott és társasága belekötött a sértett barátjába. A vádlottak a

helyszínről eltávoztak és oda csak azért tértek vissza, hogy a sértettet megüssék, testi erőfölényükkel visszaéljenek, hiszen visszatérést követően azonnal, szinte minden indok és szó nélkül ütöttek. A büntetés enyhítésére nem látott alapot a másodfokú bíróság, az mind nemében, mind mértékében helytálló, alkalmas a büntetés Btk. 79. §-ában meghatározott céljának az elérésére, a Btk. 80. §-ában rögzített büntetés kiszabási elveknek is megfelel, arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával.

A Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtását eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban, fogházban határozta meg, melynek során figyelemmel volt arra, hogy az I. r. vádlott 22 éves, fiatal felnőtt korú, rendezett családi környezetből jön és esetében a büntetésnek nevelési célt is kell szolgálnia, mely fogház környezetben könnyebben elérhető.

A Btk. 38. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy az I. r. vádlott időközben pozitívan változott személyi körülményeire, élettársa várandóságára tekintettel a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Az I. r. vádlottnak és védőjének enyhítés iránt bejelentett fellebbezését e kedvezőbb rendelkezések alkalmazásával tartotta részben alaposnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év március hó 7. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró